

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w Warszawie

wpi.
dnia 04. 05. 2022

zai..... podpis..... *[Signature]*

Dnia 30 marca 2022 r.

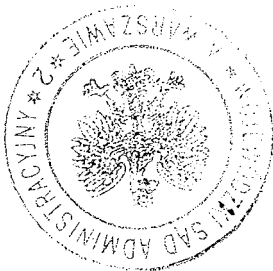
Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Danuta Kania
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 marca 2022 r.

sprawy ze sprzeciwu
od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie
z dnia 19 października 2021 r. nr KOA 4050/Pi/21
w przedmiocie uchylenia decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej
i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia

Znak pisma P. 12114/22
SAMORZĄDOWE
Kolegium Odwoławcze
w Warszawie
KO A 4050/Pi/21
N.W. A 1949/02/22

- 1) uchyła zaskarżoną decyzję;
- 2) oddała wniosek o wymierzenie grzywny;
- 3) zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie na rzecz
kwotę 100 (słownie: sto) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Edyta Brzezicka

[Signature]
referent

Za zgodność z odpisem

11. 05. 2022

[Signature]

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 14 września 2021 r. (dalej: „strona”, „skarżący”) zwrócił się do Starostwa Powiatowego w Legionowie o udostępnienie, w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2020 r., poz. 2176 ze zm.), dalej: „u.d.i.p.”, informacji publicznej w postaci „kopii aktualnie obowiązujących umów o pracę zawartych z zatrudnionymi w Starostwie Powiatowym w Legionowie radcami prawnymi, lub innych umów, na podstawie których świadczona jest na rzecz Starostwa Powiatowego w Legionowie obsługa prawna”. Zaznaczył, iż ww. dokumenty należy przesać w formie skanów za pośrednictwem platformy ePUAP lub na adres e-mail.

Decyzją z dnia 28 września 2021 r. nr WAK.1431.8.2021 Starosta Legionowski (dalej: „Starosta”, „organ I instancji”) odmówił udostępnienia wnioskowanej informacji publicznej. Podstawę prawną decyzji stanowił art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.), dalej: „k.p.a.”, oraz art. 16 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 2 u.d.i.p.

W uzasadnieniu organ I instancji powołał art. 1 ust. 1 i art. 5 ust. 2 u.d.i.p. Stwierdził, że udostępnienie umowy o pracę zawartej z radcami prawnymi, w zakresie informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej. Prawo do prywatności, zagwarantowane w art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, obejmuje prawo do samodzielnego decydowania o ujawnieniu innym informacji dotyczących swojej osoby. Osoby zatrudnione na stanowisku radcy prawnego, które to stanowisko ma charakter usługowy lub techniczny, nie zrezygnowały z przysługującego im prawa do prywatności.

Ponadto organ I instancji wskazał, że jest zobowiązany do przestrzegania przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE, a tym samym do ochrony danych osobowych stanowiących sferę prywatności pracowników Starostwa Powiatowego w Legionowie.

Pismem z dnia 29 września 2021 r. wniósł odwołanie od powyższej decyzji do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie (dalej: „SKO”, „organ II instancji”), zarzucając naruszenie:

Sygn. akt II SA/Wa 3848/21

- prawa do informacji przewidzianego w art. 10 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) oraz art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP i art. 2 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1 u.d.i.p.,
- art. 61 ust. 1 w związku z art. 61 ust. 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w zakresie, w jakim z przepisów tych wynikają zasady ograniczenia prawa do informacji publicznej poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieuzasadnionej odmowie udostępnienia informacji publicznej, niespełniającej warunków proporcjonalności i konieczności dokonanego ograniczenia, nieznajdującej podstaw w potrzebie ochrony wartości prawnie chronionych wskazanych w art. 61 ust. 3 Konstytucji RP,
- art. 5 ust. 2 u.d.i.p. w zakresie, w jakim przepis ten stanowi o tym, że prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej, poprzez błędne zastosowanie polegające na niewłaściwym przyjęciu, że udostępnienie żądanej informacji naruszyłoby prywatność osób fizycznych,
- art. 7, art. 8, art. 11, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a. poprzez niewłaściwe rozpatrzenie całokształtu sprawy, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że żądane umowy o pracę zawierają informacje, których udostępnienie naruszyłoby ochronę prywatności zatrudnionych na ich podstawie radców prawnych oraz poprzez nieprzeprowadzenie wyczerpującego postępowania wyjaśniającego w tym zakresie, a także poprzez nierozważenie, czy wystarczającym środkiem ochrony danych osobowych lub innych informacji wnikających w sferę prywatności osób fizycznych byłaby anonimizacja przedmiotowych umów.

W związku z powyższymi zarzutami strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.

Decyzją z dnia 19 października 2021 r. nr KOA 4050/Pi/21 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie uchyliło zaskarżoną decyzję i przekazało sprawę do rozpatrzenia przez organ I instancji. Podstawę prawną ww. decyzji stanowił art. 138 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 u.d.i.p.

W uzasadnieniu organ II instancji wskazał, iż analiza dokumentacji zawierającej wnioskowane informacje pozwoliła zaaprobować stanowisko organu I instancji, że żądane dane nie posiadają waloru informacji publicznej.

Z treści art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. d u.d.i.p. wynika, że walor informacji publicznej należy przypisać informacji o osobach pełniących funkcje publiczne. Informacją

Za zgodność z oryginałem

11. 05. 2022

publiczną będzie zatem informacja obejmująca dane osobowe (imiona i nazwiska) osób sprawujących funkcje publiczne.

Organ II instancji wskazał następnie, że odnośnie pojęcia „osoba pełniąca funkcje publiczne” wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 marca 2006 r. sygn. akt K 17/05 (publ. OTK-A 2006/3/30) stwierdzając, że sprawowanie funkcji publicznej wiąże się z realizacją określonych zadań w urzędzie, w ramach struktur władzy publicznej, lub na innym stanowisku decyzyjnym w strukturze administracji publicznej, a także w innych instytucjach publicznych. Wskazanie, czy mamy do czynienia z funkcją publiczną powinno zatem odnosić się do badania, czy określona osoba w ramach instytucji publicznej realizuje w pewnym zakresie nałożone na tę instytucję zadanie publiczne. Chodzi zatem o podmioty, którym przysługuje co najmniej wąski zakres kompetencji decyzyjnej w ramach instytucji publicznej.

Również w orzecznictwie przyjmuje się, że funkcje publiczne pełnią osoby, które wykonują powierzone im przez instytucje państwowe lub samorządowe zadania i przez to uzyskują znaczny wpływ na treść decyzji o charakterze ogólnospołecznym. Cechą wyróżniającą osobę pełniącą funkcję publiczną jest posiadanie określonego zakresu uprawnień pozwalających na kształtowanie treści wykonywanych zadań w sferze publicznej. Podkreśla się również, że dla oceny czy dana osoba pełni funkcje publiczne koniecznym jest każdorazowe badanie zakresu uprawnień, który dla przypisania tego przymiotu powinien obejmować uprawnienia m.in. do dysponowania majątkiem publicznym, zarządzania nim albo wykonywania innych zadań z zakresu spraw publicznych. Istotne jest posiadanie prawa do działania wpływającego na podejmowanie decyzji - nie tylko w sensie procesowych rozstrzygnięć - w tej materii.

Dalej organ II instancji wskazał, że w przedmiotowej sprawie wniosek dotyczył udostępnienia kopii umów o pracę z zatrudnionymi w urzędzie starostwa radcami prawnymi. Z charakteru zajęć jakie wykonuje radca prawny zatrudniony na etacie „radcy prawnego” wynikają działania jakie może podejmować. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o radcach prawnych świadczenie pomocy prawnej przez radcę prawnego polega w szczególności na udzielaniu porad i konsultacji prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed urzędami i sądami w charakterze pełnomocnika lub obrońcy. Radca prawny zatrudniony na etacie „radcy prawnego” w urzędzie nigdy nie podejmuje decyzji w sprawie, nie dysponuje majątkiem danej jednostki, nie zarządza sprawami

związanymi z wykonywaniem funkcji przez tzw. Państwo. Funkcja publiczna związana jest z uprawnieniami i obowiązkami w zakresie realizacji zadań o znaczeniu publicznym. Radca prawny zatrudniony w urzędzie nie wykonuje takich zadań. Jego działalność polega na reprezentowaniu pracodawcy oraz funkcji doradczej lub opiniodawczej.

W związku z powyższym, zdaniem organu II instancji, żądanie udostępnienia kopii umów o pracę zawartych z radcami prawnymi przez starostwo nie jest wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej. A zatem tryb decyzji odnośnie odmowy udostępnienia kopii tychże umów nie ma tu zastosowania. Wydanie decyzji odmownej nie jest dopuszczalne, gdy żądana informacja nie jest informacją publiczną. W związku z powyższym Starostwo Powiatowe w Legionowie powinno poinformować zwykłym pismem o odmowie udostępnienia żądanych dokumentów.

Pismem z dnia 25 października 2021 r. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie sprzeciw od powyższej decyzji SKO w Warszawie z dnia 19 października 2021 r. zarzucając naruszenie:

- art. 138 § 2 k.p.a. poprzez bezpodstawne uchylenie decyzji organu I instancji i przekazanie sprawy temu organowi do ponownego rozpatrzenia pomimo braku przesłanek do zastosowania ww. przepisu, bowiem decyzja organu I instancji nie była obarczona uchybieniami wytkniętymi przez organ II instancji,
- art. 138 § 2 in fine k.p.a. poprzez wskazanie organowi I instancji wadliwych zaleceń co do dalszego procedowania, których wypełnienie naraziłoby organ I instancji na zarzut bezczynności,
- art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez niezastosowanie tego przepisu i niewydanie decyzji o uchyleniu zaskarżonej decyzji i umorzeniu postępowania przed organem I instancji w sytuacji uznania, że postępowanie administracyjne w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej jest bezprzedmiotowe,
- art. 1 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. d u.d.i.p. poprzez błędne przyjęcie, że żądane informacje nie stanowią informacji publicznej,
- art. 10 ust. 1 i 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 61 ust. 1 w związku z art. 61 ust. 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w zakresie, w jakim z przepisów tych wynikają zasady ograniczenia prawa do informacji publicznej poprzez błędne zastosowanie polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że żądana informacja nie może zostać udostępniona wbrew warunkom proporcjonalności i konieczności dokonanego ograniczenia, a ponadto

nieudostępnienie tej informacji nie znajduje podstaw w potrzebie ochrony wartości prawnie chronionych wskazanych w art. 31 ust. 3 i art. 61 ust. 3 Konstytucji RP.

W związku z powyższymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji; wymierzenie organowi grzywny w wysokości zgodnej z uznaniem Sądu; zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W motywach skargi skarżący podniósł w szczególności, że wydając zaskarżoną decyzję organ II instancji uchylił się od merytorycznego rozpatrzenia odwołania i wydał tzw. decyzję kasatoryjną pomimo braku wykazania, że w sprawie zachodzą przesłanki z art. 138 § 2 k.p.a. Ponadto organ II instancji sformułował rażąco wadliwe zalecenia co do dalszego procedowania przez organ I instancji, których zastosowanie narażałoby ten organ na uzasadniony zarzut bezczynności. Nie można bowiem zgodzić się ze stanowiskiem organu II instancji, że wnioskowana informacja nie posiada waloru informacji publicznej. Umowy o pracę zawierane przez jednostki sektora finansów publicznych stanowią informację publiczną, zaś radca prawny nie może być objęty ochroną prawną, o której mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p., gdyż jest osobą pełniącą funkcje publiczne. Na poparcie tego stanowiska skarżący powołał liczne poglądy orzecznictwa.

W odpowiedzi na sprzeciw SKO w Warszawie wniosło o oddalenie sprzeciwu podtrzymując stanowisko jak w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Sprzeciw zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżona decyzja została wydana na podstawie 138 § 2 k.p.a. Zgodnie z art. 64a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r., poz. 239), dalej: „p.p.s.a.”, od decyzji, o której mowa w art. 138 § 2 k.p.a. skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw.

Zakres kontroli decyzji wydanej w trybie art. 138 § 2 k.p.a. określony został w art. 64e p.p.s.a. Z przepisu tego wynika, że rozpoznając sprzeciw od decyzji, sąd ocenia jedynie istnienie przesłanek do wydania decyzji, o której mowa w art. 138 § 2 k.p.a. Sprzeciw nie jest zatem środkiem prawnym służącym kontroli materialnoprawnej podstawy decyzji ani prawidłowości zastosowania przez organ II instancji przepisów prawa procesowego niezwiązanych z podstawami kasatoryjnymi. Sprzeciw jest kierowany przeciwko uchyleniu decyzji i przekazaniu sprawy do

ponownego rozpoznania. Kontrola dokonywana przez sąd administracyjny w ramach tego środka ma charakter formalny.

Instytucja sprzeciwu służy zatem wyłącznie skontrołowaniu, czy decyzja kasatoryjna organu II instancji została oparta na jednej z podstaw wymienionych w art. 138 § 2 k.p.a. Zgodnie z tym przepisem organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Organ odwoławczy może zatem wydać decyzję kasacyjną i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia jedynie wtedy, gdy postępowanie w pierwszej instancji zostało przeprowadzone z naruszeniem norm prawa procesowego, a więc gdy organ I instancji w istocie nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego w takim zakresie, że miało to istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Zwrot „konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy” będący podstawą zastosowania art. 138 § 2 k.p.a. jest równoznaczny z brakiem przeprowadzenia przez organ I instancji postępowania wyjaśniającego w całości lub znacznej części, co uniemożliwia rozstrzygnięcie sprawy przez organ odwoławczy zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Treść art. 136 k.p.a. umożliwia z kolei przeprowadzenie przez organ odwoławczy dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecenie jego przeprowadzenia organowi, który wydał decyzję. Jeżeli zachodzi zatem potrzeba uzupełnienia postępowania wyjaśniającego, to w pierwszej kolejności organ odwoławczy powinien zastosować art. 136 k.p.a., a nie „automatycznie” przekazywać sprawę do ponownego rozpatrzenia. Wydanie decyzji kasacyjnej i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia, jest bowiem wyjątkiem od merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej przez organ odwoławczy.

Dokonując kontroli decyzji kasacyjnej Sąd ocenia, czy organ odwoławczy nie przekroczył swoich uprawnień określonych w art. 138 § 2 k.p.a. W przypadku zaś uznania, że uchylenie decyzji organu I instancji i przekazanie sprawy nie wynikało z przyczyn wymienionych w tym przepisie, sąd jest władny uwzględnić sprzeciw i decyzję uchylić. Jeżeli natomiast sprzeciw nie zasługuje na uwzględnienie, podlega oddaleniu (por. art. 151a § 1 i 2 p.p.s.a.).

Przedmiotem tak rozumianej kontroli Sądu w niniejszym postępowaniu była zasadność decyzji SKO w Warszawie z dnia 19 października 2021 r. Decyzją tą organ II instancji uchylił w całości decyzję Starosty Legionowskiego z dnia 28 września 2021 r. i przekazał temu organowi sprawę do ponownego rozpatrzenia. Przy czym w uzasadnieniu wyraził pogląd, zgodnie z którym żądana informacja (kopie aktualnie obowiązujących umów o pracę zawartych z zatrudnionymi w Starostwie Powiatowym w Legionowie radcami prawnymi, lub innych umów, na podstawie których świadczona jest na rzecz Starostwa Powiatowego w Legionowie obsługa prawna) nie ma charakteru informacji publicznej, a radca prawny zatrudniony w urzędzie na etacie radcy prawnego nie jest osobą pełniącą funkcje publiczne. Wobec tego, zdaniem SKO, brak było podstaw do wydania odmownej decyzji administracyjnej, a organ I instancji powinien poinformować wnioskodawcę zwykłym pismem „o odmowie udostępnienia żądanych dokumentów”.

Zauważyć należy, że w świetle powyższego stanowiska prawidłowym rozstrzygnięciem organu II instancji byłaby decyzja wydana na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 zdanie drugie k.p.a., zgodnie z którym organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Skoro bowiem, zdaniem organu II instancji, sprawa od początku nie miała charakteru sprawy administracyjnej postępowanie administracyjne należało umorzyć jako bezprzedmiotowe.

Sąd jednak powyższego stanowiska nie podziela i wskazuje, że ww. informacja będąca przedmiotem wniosku stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznych.

Informację publiczną, zgodnie z art. 1 ust. 1 u.d.i.p., stanowi każda informacja o sprawach publicznych. W świetle poglądów orzecznictwa informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Zgodnie z art. 9 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 305 ze zm.) jednostki samorządu terytorialnego tworzą sektor finansów publicznych. Zakres wniosku łączy się z materią finansów publicznych, a gospodarowanie nimi objęte jest przez ustawodawcę szczególnie szeroką jawnością (art. 33 ust. 1 ww. ustawy). Obywatel ma pełne prawo wiedzieć, jak i na co dokładnie jednostki samorządu terytorialnego

wydatkują środki publiczne. Sposób dysponowania tym majątkiem jest informacją publiczną, co wynika wprost z treści art. 6 ust. 2 lit. f w związku z art. 1 ust. 1 u.d.i.p. Również treść umów cywilnoprawnych dotyczących majątku publicznego jest informacją publiczną (por. wyrok NSA z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt I OSK 916/12; publ. CBOSA). Przy czym z treści umów o pracę lub innego rodzaju umów zawieranych z enumeratywnie wymienionymi osobami zatrudnionymi w urzędzie jednostki samorządu terytorialnego mogą wynikać nie tylko kwestie dotyczące dysponowania majątkiem publicznym, ale również informacje o zasadach funkcjonowania danego urzędu oraz o osobach sprawujących określone funkcje i ich kompetencjach (art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. d i f, pkt 3 u.d.i.p.), (por. wyrok NSA z dnia 28 lipca 2021 r. sygn. akt III OSK 3275/21; publ. j.w.).

Zgodnie z art. 5 ust. 2 u.d.i.p. prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej, jednak ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne pod warunkiem, że informacje te mają związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji.

W świetle utrwalonych poglądów orzecznictwa, za pełniące funkcje publiczne uznać należy osoby, które wykonują powierzone im przez instytucje państwowe lub samorządowe zadania i przez to uzyskują wpływ na treść decyzji o charakterze ogólnospołecznym. Cechą wyróżniającą takie osoby jest posiadanie określonego zakresu uprawnień pozwalających na kształtowanie treści wykonywanych zadań w sferze publicznej. Wskazanie, czy mamy do czynienia z funkcją publiczną, powinno zatem odnosić się do badania, czy określona osoba w ramach instytucji publicznej realizuje w pewnym zakresie nałożone na tę instytucję zadania publiczne. Chodzi zatem o podmioty, którym przysługuje co najmniej wąski zakres kompetencji decyzyjnej w ramach instytucji publicznej (por. wyroki NSA: z dnia 15 listopada 2013r. sygn. akt I OSK 1044/13; z dnia 23 marca 2017 r. sygn. akt I OSK 3074/15; z dnia 9 czerwca 2017 r. sygn. akt I OSK 2130/15; publ. j.w.).

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2020 r., poz. 75) świadczenie pomocy prawnej przez radcę prawnego polega na udzielaniu porad i konsultacji prawnych (sporządzaniu opinii prawnych), opracowaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed urzędami i sądami w charakterze pełnomocnika lub obrońcy. Art. 14 ww. ustawy mówi, iż radca prawny prowadzi samodzielnie sprawy przed organami orzekającymi, dbając o należyte

wykorzystanie przewidzianych przez prawo środków dla ochrony uzasadnionych interesów jednostki organizacyjnej.

Z powołanych przepisów wynika, że radca prawny wykonuje funkcje publiczne w rozumieniu art. 5 ust. 2 u.d.i.p. Świadcząc pomoc prawną na rzecz podmiotu, który go zatrudnia ma istotny i realny wpływ na zarządzanie sprawami tego podmiotu odnoszącymi się do sfery publicznej (por. wyroki: WSA w Warszawie z dnia 22 listopada 2017 r. sygn. akt II SA/Wa 964/17; wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 8 grudnia 2020 r. sygn. akt IV SA/Wr 373/20; publ. j.w.). Tym samym radca prawny zatrudniony w urzędzie jednostki samorządu terytorialnego jest osobą pełniącą funkcje publiczne w rozumieniu art. 5 ust. 2 u.d.i.p., zaś wnioskowana informacja ma związek z pełnieniem tych funkcji.

Dokonana powyżej analiza uzasadnienia decyzji organu II instancji w kontekście art. 138 § 2 k.p.a. prowadzi do wniosku, że organ ten nie wykazał przesłanek do wydania decyzji kasacyjnej, o których mowa w ww. przepisie. W świetle art. 151a § 1 p.p.s.a. obligowało to Sąd do uwzględnienia sprzeciwu i uchylenia zaskarżonej decyzji.

Rozpatrując ponownie sprawę organ II instancji będzie zobowiązany wziąć pod uwagę powyższą ocenę prawną.

Odnosnie wniosku o wymierzenie organowi II instancji grzywny Sąd stwierdza, że w rozpoznawanej sprawie w postępowaniu tego organu nie można dopatrzeć się takiego rodzaju uchybień, które uzasadniałyby zastosowanie przedmiotowej sankcji. Sama wadliwość zaskarżonej decyzji nie uzasadnia wymierzenia grzywny. Tym samym wniosek o wymierzenie SKO w Warszawie grzywny należało oddalić na podstawie art. 151a § 1 p.p.s.a.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 200 w związku z art. 205 § 1 p.p.s.a. zasądzając na rzecz skarżącego kwotę uiszczoną przez niego wpisu od skargi.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Edyta Brzezicka

referent

Za zgodność z oryginalem

Postanowienie
o stwierdzeniu prawomocności

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie:

sędzia WSA Danuta Kania

na podstawie art. 169 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.

– Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi
(t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 329 ze zm.)

stwierdza, że pkt 1 wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 30 marca 2022 r. sygn. akt II SA/Wa 3848/21
jest prawomocny od dnia 30 marca 2022 r.

sędzia WSA Danuta Kania

